Küçük
Ağaçkakan
Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ağaçkakan

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük, yemyeşil bir ormanın kalbinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Pip adında küçük bir ağaçkakan yaşardı. Pip'in parlak kırmızı bir tepeliği, siyah-beyaz çizgili kanatları ve krem rengi bir karnı vardı. Sıcak kahverengi küçük bir meşe palamudu çantası taşırdı. Her sabah Pip kısa gri gagasıyla ağaçlara tıklardı, tık-tık-tık, ormanın içinde yankılanan neşeli bir ses.

Pip orman evini çok severdi. Her ağacı, her çalıyı ve her kuş sesini bilirdi. Küçük kara gözleri keşfederken merakla parıldardı. Bir gün ormanın kenarında uçarken, oraya ait olmayan bir ses duydu: yaşlı bir meşe ağacından gelen derin ve boşluklu tuhaf bir tıkırtı. Tık-tık-tık, ama kendi sesinden farklıydı.

Yaşlı meşe ağacı kocaman ve yüksekti, ormandaki herkesten daha yaşlıydı. Kalın, budaklı kabuğu gri-kahverengiydi, dibinde yosun lekeleri ve küçük mantarlar büyümüştü. Gövdesinde küçük bir kapıya benzeyen yuvarlak bir budak deliği göze çarpıyordu. Pip başını yana eğdi. "İçeride kim tıklatıyor olabilir?" diye merak etti. Cesur kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu.

Pip yaşlı meşeye daha da yaklaşıp geniş, yosunlu bir kökün üstüne kondu. Tıkırtı yine geldi, yumuşak ama düzenliydi. O da karşılık verdi, tık-tık-tık, ve dinledi. Cevap yoktu. Yine tıklattı, daha yüksek sesle. Birden dallardaki bir hışırtı onu yukarı bakmaya itti. Kabarık, kıvrık kuyruklu ve minik yeşil yaprak atkılı kızıl bir sincap ona bakıyordu.

"Merhaba!" dedi Pip cıvıldayarak. "O tıkırtıyı duydun mu?" Sincap başını salladı, iri kehribar gözleri kocamandı. "Ben Nutty," dedi, "ve evet, ben de duydum. Bu yaşlı ağacın içinden geliyor." Pip kendini tanıttı ve Nutty aşağı süzüldü. "Hadi birlikte araştıralım!" diye önerdi. Pip kabul etti ve iki yeni arkadaş gizemi çözmek için yola koyuldu.

Nutty, Pip'i gövdenin etrafında gezdirdi, seğiren pembe burnu kokuları alıyordu. "Ses kesinlikle içeriden geliyor," dedi. "Ama nasıl gireceğiz?" Pip yuvarlak budak deliği kapısını fark etti. "Belki buradan!" Deliğin yanındaki kabuğa hafifçe tıklattı. Tıkırtı durdu. Sonra minik bir ses seslendi: "Merhaba? Orada biri var mı?"

Pip ve Nutty birbirlerine baktılar. "Evet!" diye birlikte yanıtladılar. "Biz arkadaşız. Sen kimsin?" İçerideki ses kıkırdadı. "Ben küçük bir baykuşum ve sıkıştım! Oynuyordum ve şimdi çıkamıyorum." Pip ve Nutty yardım etmeye söz verdiler. Budak deliğini incelediler ama baykuşun sığamayacağı kadar küçüktü. Bir plana ihtiyaçları vardı.

Nutty'nin zeki aklı hızla çalıştı. "Deliği büyütmemiz gerek," dedi. "Ama ağacı kıramayız!" Pip'in bir fikri vardı. "Deliğin etrafını tıklatarak kabuğu gevşetebilirim, sen de güçlü patilerinle çekip çıkarabilirsin." Nutty başını salladı. "İşbirliği!" diye sevindi. İşe koyuldular, Pip dikkatlice tıklatıyor, Nutty usulca çekiyordu.

Çalışırken yaşlı meşe ağacı onları sevgiyle izliyor gibiydi. Geniş, yapraklı tacı esintide hışırdıyor, sanki onları cesaretlendiriyordu. Pip düzenli bir ritimle tıklatıyor, Nutty kabuğu çekiyordu. Yavaş yavaş delik genişledi. "İşe yarıyor!" diye haykırdı Nutty. Pip gülümsedi, kırmızı tepeliği her tıkırtıyla sallanıyordu. Harika bir takım olmuşlardı ve orman dostça ve sıcacık hissettiriyordu.

Sonunda delik yeterince büyüdü. Küçük kahverengi bir baykuş dışarı süzüldü, güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim!" diye sevinçle öttü. "Asla çıkamayacağımı sanmıştım. Siz ikiniz şimdiye kadarki en iyi komşularsınız!" Pip ve Nutty'nin yüzleri ışıldadı. Baykuş kendini Olive olarak tanıttı ve bir dahaki sefere daha dikkatli olacağına söz verdi. Nazik ağaçkakanı ve sincabı ailesine anlatmak için uçup gitti.

Pip ve Nutty yosunlu bir kökün üstüne oturup soluklandılar. "Bu çok eğlenceliydi!" dedi Nutty. "Ve bunu birlikte yaptık." Pip başını salladı. "İyi komşular birbirine yardım eder," dedi. Yaşlı meşeye baktılar ve yeni bir şey fark ettiler: budak deliğinin üstündeki dallarda sıcacık küçük bir yuva yapılmıştı ve içinde usulca cıvıldayan üç minik baykuş yavrusu vardı.

Baykuş ailesi başından beri yaşlı meşede yaşıyordu! Tıkırtı, küçük baykuşun yavruları için yiyecek bulmaya çıkmaya çalışmasıydı. Pip ve Nutty farkında olmadan bütün aileye yardım etmişlerdi. "Çok minnettarız," diye öttü anne baykuş. "Siz ikiniz buraya her zaman hoş geldiniz." Pip ve Nutty gururlu ve mutlu hissettiler. İşbirliği gerçekten bir fark yaratmıştı.

O günden sonra Pip ve Nutty en iyi arkadaş oldular. Her gün birlikte oynadılar, ağaçların arasında yarıştılar ve meşe palamutlarını paylaştılar. Diğer orman hayvanlarına da yardım ettiler, her zaman yardım eli uzatmaya hazırdılar. Yaşlı meşe ağacı dimdik ve güçlü durdu, yuvarlak budak deliği kapısı artık dostluğun ve işbirliğinin simgesiydi. Ve ne zaman bir sorun olsa, Pip ve Nutty onu birlikte çözerdi.

Güneşli bir öğleden sonra ormandan güçlü bir rüzgâr esti ve Nutty'nin en sevdiği dalı devirdi. "Olamaz!" diye ağladı Nutty. "Benim sıcacık yerim gitti!" Pip aşağı uçtu. "Endişelenme," dedi. "Bunu birlikte düzeltebiliriz." Dallar ve yapraklar topladılar, Pip'in tıklatması ve Nutty'nin örmesiyle eskisinden bile güzel yeni bir dal evi yaptılar.

Nutty, Pip'e sarıldı. "Sen şimdiye kadarki en iyi komşusun," dedi. Pip'in kırmızı tepeliği mutlulukla parladı. "İyi komşular işbirliği yapar," diye yanıtladı. "Arkadaşlar böyle yapar." Yaşlı meşe ağacı yapraklarını hışırdattı, sanki "Aferin" diyordu. Ve o günden sonra orman neşeli tıklatma, cıvıldama ve kahkaha sesleriyle doldu, hepsi iki küçük arkadaşın birlikte çalışması sayesinde.

Ve böylece, büyük yemyeşil ormanda Pip ve Nutty mutlu mesut yaşadılar, her zaman ihtiyaç duyan bir arkadaşa yardım etmeye hazırdılar. Hikâyeleri ağaçlar arasında yayıldı ve herkese iyiliğin ve işbirliğinin ormanı daha güzel bir yer yaptığını öğretti. Küçük ağaçkakan ve sincap en iyi komşular olarak kaldılar ve iyi arkadaşların en büyük hazine olduğunu kanıtladılar.